

LEBRIS

We know
books

LEWIS
CARROLL

•
Alice în Țara Minunilor

•
Alice în Țara Oglinzilor

O NOUĂ TRADUCERE
DIN LIMBA ENGLEZĂ DE

DAN
SOCIU

Fotografii de VICTORIA VIPRADA

CARTIER

VICTORIA VIPRADA (n. 1984, Chișinău) a absolvit Facultatea de Matematică și Informatică a Universității de Stat din Chișinău, continuându-și studiile la Școala de Fotografie și Multimedia „A. Rodcenko” din Moscova. Este prezentă în numeroase expoziții personale și de grup, fiind distinsă cu mai multe premii internaționale (Grand Prix FestImage, Portugalia, 2009; finalist Anna Pavlova Ballet Photo Contest, Italia, 2017; shortlist Verzasca Photo festival, Elveția, 2021). A ilustrat Anastasia Gavrilovici și Alexandru Cosmescu, *Cine nu e mângâiat nu există*, Editura Cartier, 2021, și Constantin Kavafis, *Așteptându-i pe barbari*, Editura Cartier, 2022. În 2023, lansează albumul foto *Lost Chapters*, Editura Cartego; la fel, participă cu instalația imersivă *Nothingness* la Expoziția de Artă M B R 2023. Prezentă la Salonul de Primăvară 2024, Expoziție de artă contemporană, Centrul de Artă „C. Brâncuși” din Chișinău, cu proiectul *Veiled Horizons*. Coautor, fotograf, artist de instalații vizuale la expoziția de artă multimedia *RESONANCES*, Viechtach, Germania, 2024.

Cuprins

Despre autor	7
Despre traducător	9

Alice în Țara Minunilor	15
CAPITOLUL I Vizuina	17
CAPITOLUL II Balta de lacrimi	25
CAPITOLUL III Competiție și-o pățanie	35
CAPITOLUL IV Iepurele o trimite pe Șopârlița Bill	43
CAPITOLUL V Un sfat de la Omidă	53
CAPITOLUL VI Porc și piper	62
CAPITOLUL VII La un ceai cu nebuni	72
CAPITOLUL VIII Terenul de crichet al Reginei	82
CAPITOLUL IX Povestea lui Țestoasă Falsă	92
CAPITOLUL X Cadrilul homarului	102
CAPITOLUL XI Cine a furat tarta?	111
CAPITOLUL XII Mărturia lui Alice	120

Alice în Țara Oglinzilor	129
Prefața autorului	132
CAPITOLUL I Casa din Oglindă	135
CAPITOLUL II Grădina cu flori vii	146
CAPITOLUL III Insectele din Oglindă	157
CAPITOLUL IV Tweedledum și Tweedledee	168
CAPITOLUL V Lână și apă	182
CAPITOLUL VI Humpty Dumpty	194

CAPITOLUL VII	Leul și Licorna	207
CAPITOLUL VIII	„E invenția mea?”	219
CAPITOLUL IX	Regina Alice	238
CAPITOLUL X	Scuturarea	260
CAPITOLUL XI	Trezirea	261
CAPITOLUL XII	Cine a visat?	263
Despre fotografie		9

LBRIS

We know
books

Alice
în Țara Minunilor

CAPITOLUL I

Vizuina

Alice începea să se plictisească rău de tot să stea pe mal și să nu facă nimic: o dată sau de două ori s-a uitat în cartea de-o citea soră-sa, dar n-avea nici ilustrații, nici conversații.

— Și ce carte-i aia, și-a zis Alice, fără ilustrații sau conversații?

Așa că se gândea, cât o ținea mintea, fiindcă ziua de vară fierbinte o făcea foarte somnoroasă și proastă, dacă plăcerea de a împleti un lanț din margarete merită efortul, să se ridice adică și să culeagă margaretele, când, deodată, un Iepure Alb cu ochi roz trecu în fugă pe lângă ea.

O întâmplare nu FOARTE extraordinară și nici lui Alice nu i se păru FOARTE special să-l audă pe Iepure că-și spune:

— Aoleu! Aoleu! O să-ntârzii!

Mai încolo, când și-a adus aminte, Alice și-a dat seama că poate ar fi trebuit să fi fost mirată, dar deocamdată totul i s-a părut foarte normal. Abia când Iepurele A SCOS UN CEAS DIN BUZUNARUL VESTEII și s-a uitat la el și și-a grăbit pașii, Alice a sărit în picioare, șocată că nu mai văzuse un iepure cu vestă sau ceas în vestă și, fiartă de curiozitate, s-a

— dus în fugă după el peste câmp și din fericire a ajuns la timp să-l vadă cum se bagă într-o viziună de sub un gard viu. Hop și Alice după el, fără să-i pese dacă are sau nu cum să iasă înapoi. Viziunea se prelungea într-un tunel, o vreme, pe urmă se ducea abrupt în jos, așa de abrupt, că Alice nici n-a apucat să încerce măcar să se oprească înainte să cadă într-un puț foarte adânc. Ori că era foarte adânc, ori cădea ea prea încet, dar avea destul timp să se uite împrejur și să se întrebe ce o să i se mai întâmple. Mai întâi, a încercat să vadă dedesubt ce vine, numai că era prea beznă. S-a uitat la pereții puțului și a observat că țineau dulăpioare și rafturi de cărți. Uneori vedea hărți și imagini înrămate și atârinate în cuie. A luat un borcan de pe unul dintre rafturi, în cădere. Scria pe etichetă GEM DE PORTOCAL, doar că, spre dezamăgirea ei, era gol. Nu voia să-l lase din mână, de teamă să nu omoare pe cineva, așa că a reușit să-l pună într-un dulăpior în trecere.

— Păi, după așa o cădere, n-o să-mi mai pese de vreo cădere pe scări! Ce curajoasă o să le par la toți! Păi și dacă pic de pe casă nu zic nici păs!

Ceea ce era cam adevărat. Și se ducea tot mai jos și mai jos și mai jos. Oare căderea asta n-o să se termine VREODATĂ?

— Mă-ntreb: câți kilometri oi fi căzut deja?, s-a întrebat cu glas tare. Cred că mă apropii de centrul pământului. Ia să vedem: ar fi cam la vreo cinci mii de kilometri în jos, cred...

Fiindcă, trebuie să înțelegi, Alice învățase câteva astfel de informații la școală și, deși acum nu era o ocazie FOARTE bună să se dea mare cu învățătura ei, nefiind auzită de nimeni, totuși era un exercițiu bun să recapitulze.

— Da, cam atâta e, dar mă întreb, oare pe la ce latitudine și longitudine am ajuns?

Alice nu știa ce e latitudinea, nici ce-i longitudinea, dar i se păreau niște vorbe mari, impresionante, numai bune de pronunțat.

A început iar să vorbească.

— Mă întreb dacă o să cad direct PRIN planetă! Ce comic ar fi să ies la suprafață printre cei ce merg cu capetele în jos! Antipaticii, cred că le zice...

O bucura că n-o ascultă nimeni acum, simțea și ea că Antipaticii nu-i cuvântul potrivit pentru cei de la Antipozi.

— Dar ar trebui să-i întreb în ce țară mă aflu. Vă rog, doamnă, spuneți-mi, e Noua Zeelandă sau Australia?

Și a încercat să facă o reverență. Încearcă să faci O REVERENȚĂ când cazi! Crezi că ai reuși?

— Ar crede că sunt o fetiță needucată! Nu, n-o să întreb, nici n-o să fie nevoie: poate o să văd un afiș, poate o să scrie pe undeva.

Și tot cădea, cădea, cădea. Nu mai era nimic altceva de făcut, așa că Alice a început să vorbească iar.

— Dinah o să-mi ducă dorul diseară!

Dinah era pisica.

— Sper că ai mei o să-i dea farfurioara cu lapte la ora ceaiului. Dinah, scumpa mea! Mi-aș dori să fii aici cu mine! Nu-s șoareci în aer, din păcate, dar ai putea să prinzi un liliac, și un liliac e ca un șoarece, știi. Dar oare pisicile mănâncă lilieci?

Și lui Alice începu să-i fie somn și continua să-și spună, ca prin vis:

— Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?

Și uneori își zicea:

— Oare liliecii mănâncă pisici?

Dacă tot nu putea să răspundă, ce mai contează cum punea întrebarea. Simțea că adoarme și începe să viseze cum merge cu Dinah de mână și cum îi spune:

— Acuma, Dinah, zi drept: ai mâncat vreodată un liliac?

Când, deodată, jbuf!, a căzut pe un morman de crengi și frunze uscate și căderea s-a sfârșit. Alice n-a pățit nimic și a sărit în picioare într-o clipită: s-a uitat în sus, dar era beznă. Înaintea ei se întindea un tunel lung, pe unde alerga Iepurele Alb. Nu era timp de pierdut: Alice s-a dus iute ca vântul și l-a ajuns din urmă chiar când spunea, după o cotitură:

— Aoleu, vai de urechile și de mustățile mele, ce târziu e!

A făcut și ea dreapta la cotitură, dar Iepurele ia-l de unde nu-i: s-a trezit singură într-o sală lungă și joasă, luminată de un rând de lămpi atârinate pe tavan. În toți pereții sălii erau uși închise. După ce le-a verificat pe toate, s-a pus în centrul încăperii, pe podea, și se gândea tristă că n-o să mai iasă de acolo.

Deodată, a văzut o măsuță de sticlă groasă, cu trei picioare. Nu era nimic pe ea, în afara unei cheițe aurii și primul gând al lui Alice a fost că se potrivește la una dintre uși. Din păcate, ori erau prea largi găurile, ori cheia prea mică, nu reușea să deschidă nimic. Oricum, la al doilea tur al sălii, a dat peste o perdeluță joasă, n-o observase până atunci, și după era o ușiță de vreo jumătate de metru înălțime: a încercat cheia și, ce să vezi, s-a potrivit!

Alice a deschis ușița și a descoperit că duce spre un pasaj micuț, nu mai mare decât gaura unui șoarece: a îngenunchat și s-a uitat și a văzut cea mai încântătoare grădină posibilă. Cât mai tânjea să scape din sălița întunecată și să se plimbe printre straturile de flori viu colorate și printre fântânile arteziane răcoroase, dar nu-i încăpea nici măcar capul.

— Și chiar dacă mi-ar încăpea, s-a gândit biata Alice, la ce mi-ar folosi dacă nu-mi intră umerii. Of, cum ar fi să pot să mă strâng ca un telescop! Cred că aș reuși, numai să știu cum să încep.

Se-ntâmplaseră atâtea întâmplări ieșite din normal în ultima vreme, că Alice începuse să creadă că prea puține lucruri ar mai fi imposibile, dacă înțelegi ce-ți spun. Părea să n-aibă sens s-aștepte lângă ușiță, așa că s-a întors la măsuță, spera cumva să găsească încă o cheie sau măcar o carte cu instrucțiuni pentru strângerea oamenilor ca telescoapele: dar a găsit o sticlură.

— Care, clar, nu era aici înainte!, a spus Alice cu glas tare.

La gât, sticlura avea o etichetă cu vorbele BEA-MĂ frumos imprimate cu litere mari. Da, foarte bine că scria BEA-MĂ, numai că micuța Alice era destul de înțeleaptă să știe să nu se grăbească.

— Nu, o să mă uit mai întâi, dacă zice OTRAVĂ pe ea.

Citise ea niște povestioare drăgălașe despre copii care s-au ars și au fost mâncați de fiare sălbatice și pățiseră și alte neplăceri doar fiindcă NU își amintiseră câteva reguli simple învățate de la prietenii lor: cum ar fi că un vâtrai încins te arde când îl ții prea mult în foc. Sau că: dacă-ți tai degetul FOARTE adânc cu un cuțit, de obicei sângerează. Și ceva ce

n-a uitat niciodată: dacă bei destul dintr-o sticlă pe care zice OTRAVĂ, e aproape sigur că n-o să te simți bine, mai devreme sau mai târziu. Dar sticluța de pe măsută NU zicea că-i otrăvită, așa că Alice gustă din ea și i se păru chiar delicioasă (o combinație de arome, plăcintă de cireșe, vanilie, ananas, curcan la cuptor, caramelle și pâine prăjită unsă cu unt). O dădu toată pe gât.

— Ce senzație ciudată! Mi se pare că mă restrâng ca un telescop.

Și așa și era: avea acum numai 30 de centimetri în înălțime și fața i s-a luminat la gândul că e de mărimea potrivită să intre prin ușiță în grădina cea minunată. Dar mai întâi a așteptat câteva minute să vadă cât o să se mai restrângă: avea emoții.

— Că s-ar putea sfârși, știi, cu mine stinsă de tot, ca o lumânare. Mă-ntreb: oare cum aș mai fi atunci?

Și a încercat să-și imagineze cum e flacăra unei lumânări după ce se stinge, dar nu-și amintea să fi văzut vreodată un asemenea lucru. După o vreme, după ce s-a liniștit că nu se mai întâmplă nimic, a decis să meargă în grădină imediat. Dar, vai, săraca Alice! – când a ajuns la ușiță, și-a dat seama că uitase cheița de aur și, când s-a întors la masă după ea, a descoperit că nu mai ajunge la ea: o vedea clar prin sticlă și a încercat din greu să urce pe unul dintre picioarele mesei, numai că era prea alunecoasă. Și când a obosit să mai încerce, micuța s-a pus jos și a plâns.

— Hai, măi, n-are sens să plângi așa!, și-a spus Alice, cu severitate. Te sfătuiesc să încetezi chiar acum!

În general își dădea sfaturi bune (deși rareori le urma) și uneori se certa atât de rău, că-i venea să plângă. Și odată a

încercat să-și tragă pumni în urechi după ce a trișat la un joc de crichet jucat împotriva sa, copilul ăsta neobișnuit avea o plăcere să pretindă că e două persoane în una.

— Dar nu mi-ar folosi la nimic acum, s-a gândit biata Alice, să pretind că-s două! Abia dacă a mai rămas destul din mine cât de O SINGURĂ persoană respectabilă!

În curând, privirea i s-a dus spre o cutiuță de sticlă de sub măsută: a deschis-o și a găsit în ea o prăjiturică și vorbele MĂNÂNCĂ-MĂ caligrafiate frumos cu fructe de pădure.

— O mănânc, și-a zis Alice, și dacă mă face să cresc mai mare, o să ajung la cheie. Și dacă mă micșorează, o să pot să intru pe ușiță. Oricum ar fi, o să intru în grădină și nu-mi pasă cum!

A luat o bucată și și-a spus neliniștită:

— Cresc? Scad?

Și își ținea palma pe vârful capului să simtă în ce direcție se schimbă. Surpriza a fost că a rămas de aceeași mărime: ceea ce, serios vorbind, se întâmplă ori de câte ori mănâncăm prăjituri, dar Alice se obișnuise atâta să se aștepte numai la întâmplări extraordinare, că i se părea cam plictisitor și stupid ca viața să continue ca înainte, banal. Așa că s-a pus pe treabă și în curând a terminat prăjitura.

CAPITOLUL II

Balta de lacrimi

— Ce interesăntenie!, a strigat Alice.

Era atât de surprinsă, că pe moment uitase să vorbească bine limba ei maternă.

— Acum mă întind ca un telescop, cel mai mare ce-a fost vreodată! Adio, picioare!

Fiindcă picioarele îi erau atât de departe, că nici nu le mai vedea bine.

— Of, piciorușele mele, mă-ntreb: cine o să vă mai pună de-acuma ciorăpeii și cine-o să vă mai încălțe, dragilor? E clar că eu nu! O să fiu mult prea sus să-mi mai bat capul cu voi: trebuie să vă descurcați cum puteți. Totuși, să fiu bună cu ele, altfel, e posibil să meargă în altă direcție decât vreau. Ia să văd: o să le dăruiesc o pereche nouă de ghete la fiecare Crăciun.

Și a început să plănuiască.

— O să le trimit prin curier. Ce comic o să fie: să le trimit cadouri picioarelor mele! Și ce bizare o să fie instrucțiunile! PICIORULUI DREPT AL LUI ALICE, GENTLEMAN. PE COVORAȘ, LA ȘEMINEU, LÂNGĂ VĂTRAI (CU TOATĂ DRAGOSTEA). O, Doamne, Doamne, ce nonsensuri spun!

Chiar atunci capul i s-a izbit de acoperișul sălii: de fapt, acum era mai înaltă de trei metri și imediat a înșfăcat cheița de aur și a fugit până la ușița grădinii. Biata Alice! Atâta putea să facă, să stea întinsă pe o parte și să se uite în grădină cu un singur ochi. Dar să intre ar fi fost mai imposibil ca niciodată. S-a ridicat și a început să plângă.

— Ar trebui să-ți fie rușine de tine, a spus Alice, o fată uriașă ca tine...

De ce să n-o spună, dacă era adevărat.

— ...să plângi în halul ăsta! Oprește-te acum, îți ordon!

Dar a continuat, a vărsat litri de lacrimi, până a făcut o baltă uriașă împrejur, cam de-un deget adâncime, întinsă până la jumătatea sălii. După o vreme, a auzit în depărtare un bocănit stins de piciorușe și și-a șters grăbită ochii să vadă ce vine. Era Iepurele Alb, se întorcea, îmbrăcat splendid, cu o pereche de mănuși albe într-o mână și un evantai mare în cealaltă: a venit în galop avântat și mormăia:

— Ah, Ducesa, Ducesa! Ah, ce rea o să fie dac-o fac să aștepte!

Alice se simțea atât de disperată, că era gata să ceară ajutorul oricui. Când Iepurele a venit lângă ea, a început să-i spună, cu o voce joasă, timidă:

— Vă rog, domnule...

Iepurele a tresărit violent, a scăpat mănușile albe din piele de ied și evantaiul și a țâșnit în beznă. Alice a ridicat evantaiul și mănușile și, cum în sală era foarte cald, a început să-și facă vânt cu evantaiul și să vorbească:

— Măi, măi! Ce bizar e totul azi! Și ieri treburile erau cât se poate de obișnuite. Mă-ntreb dacă am fost transformată ast-noapte. Să mă gândesc: eram la fel când m-am trezit

dimineață? Parcă mi se pare că-mi amintesc eu ceva, că mă simțeam puțin diferită. Dar dacă nu-s aceeași, următoarea întrebare ar fi: oare cine-s? Ah, ASTA e marea ghicitoare!

Și a început să se gândească la toți copiii de vârsta ei, să vadă dacă nu cumva a fost schimbată cu vreunul.

— Sunt sigură că nu-s Ada, părul ei e cu bucle prelungi și al meu nu-i buclat deloc. Și nici Mabel nu pot să fiu, eu știu atâtea și ea, vai, știe prea puțin! În plus, ea e EA și eu sunt eu și... măi, ce ghicitoare încuietore! Să vedem dacă mai știu ce știam. Să vedem: patru ori cinci e doișpe, patru ori șase e treișpe și patru ori șapte e... vai! În ritmul ăsta n-o să mai ajung la douăzeci! Oricum, tabla înmulțirii nu e importantă: să încercăm geografie. Londra e capitala Parisului și Paris e capitala Romei, și Roma... nu, E GREȘIT, sunt sigură! Cred că am fost schimbată cu Mabel! O să încerc să spun „Cât de perfect crocodilașul...”

Și și-a încrucișat palmele în poală ca și cum ar fi fost la lecții și a început să repete, dar vocea îi suna aspru și străină și vorbele nu-i ieșeau ca înainte:

*Cât de perfect crocodilașul
Își lustruiește luciul cozii,
Își toarnă din Nil cu fârașul
Să-i strălucească solzii!*

*Ce vesel pare să rânjească,
Ce generos și-ntinde gheara,
Ca peștișorii să-i primească
În fălci la cină seara.*